

SLAVOJ VLČEK

VOTRELCI MEDZI NAMI

Grafická a technická spolupráca: Szekeres František, Franko Štefan,
Ličko Michal

Edícia: Mladá Éra Autorov nového tisícročia - / MEA 2000 o. z. /

© Autorské práva vyhradené
ISBN 978-80-560-0187-5

PROLÓG

Kedysi boli na našom trhu vlastne iba sovietske science-fiction, ktoré sa tvárili náramne humánne. Potom prišiel Stanislav Lem so svojou "Planétou Eden" a Ray Bradbury s "451 stupňami Fahrenheita" a čitatelia, ktorí sa túžili aspoň v myšlienkach dostať ku hviezdám, o čom ľudstvo snívalo už od nepamäti, sa zrazu dostalo do celkom iných dimenzií. A hoci mnohí pripúšťali, že najbližšia možná civilizácia je až v Proxime Centauri, predsa ale verili, že sa s ňou raz stretnú. Tá civilizácia však môže vyzerat' celkom inak a môže nám byť aj nebezpečná. Čo je na Zemi nebezpečné, môže byť vo vesmíre sto razy horšie, lebo tam nevieme odkiaľ čo môžeme očakávať aby sme sa na to mohli pripraviť.

MAČKA

Lionel Frank Robertson už zasa šomral:

"Nemám rád mačky. Nemám rád mačky na lodi. Už starí námorníci verili, že mačky na lodi prinášajú smolu a nešťastie. A na kozmickej lodi už nemajú vôbec čo robiť."

A to si mlel neustále dokola. Ale už ho poznali, a tak ho vlastne ani nebrali vážne. Každý mu to šomranie toleroval. A každý vedel, čo si šomre. Neustále totiž opakoval tie isté vety. Ako nejaký zaseknutý historický gramofón.

Ale bol to aj Lionel Frank Robertson, kto vystúpil na tú planétu prvý. Chcel len ujsť pred tou prekliatou mačkou. Sám nevedel ako sa dostala na palubu, ale všetci ju tolerovali a vlastne bola miláčikom všetkých. Okrem neho. Keď teraz vystúpil na povrch tej planéty, opatrne otočil hlavu.

Mal strach, že si ho tá mačka nájde. Mal strach, že ho tá mačka bude prenasledovať ešte aj na tejto pustej planéte. Nik druhý z rakety nevystúpil. Len on sa pýtal na jej povrch. Opatrne sa rozhlíadal. V diaľke žiarilo celkom červené slnko. Zaclonil si oči. Všade okolo neho bola púšť. Ale to mu nevadilo. Bol na to zvyknutý. Aj doma to mal len kúsok. A vlastne aj doma bola všade okolo púšť, hoci býval iba na jej okraji. Zdalo sa, že teraz si prezerá planétu s presnosťou naprogramovaného robota alebo iného stroja. Kúsok po kúsku. Piad' po piadi. Nič nechcel vynechať. Všetko mohlo byť dôležité. Síce vtedy keď sa prihlásil, že pôjde prvý na prieskum sám sa smial, ale vedel, že ho sledujú. Kamerami. A že aj všetko nahrávajú. Snáď pre prípad, že by sa niečo stalo. Hoci s takou eventualitou nerátal nik. Toto bola pustá, neobývaná planéta. A hoci tu bola preňho celkom normálna atmosféra a aj na jej púštnu klímu bol zvyknutý, zasmial sa keď si uvedomil, že ho varovali pred nástrahami púšte. Vedel, čo znamená púšť. Žil na nej od malička. Vyrastal na nej.

Začal sa pomaly poberať k červenému kotúču zapadajúceho slnka. Keď sa k nim obrátil chrbtom, zaškeril sa. Uvedomil si totiž, že aspoň takto im môže sťažiť svoje sledovanie kamerami. Boli nútení pozeráť sa priamo do slnka. Jeho kroky neboli vôbec váhavé. Boli premyslené, pozorné a pomalé. Hoci sám vlastne nevedel kde ide. Nerozmýšľal o tom. Chcel byť len z dosahu tej mačky. Liezla mu už poriadne na nervy. Vedel, že to každý vie a takisto vedel, že každý pochopil, prečo chcel ísť na túto prvú misiu prvý a sám. To tá mačka. Vôbec si neuvedomil, že niečo zastrela kotúč slnka. Podvihol hlavu. Zastal. Neveril svojím očiam. Oproti nemu kráčala mačka. A nebola sama. Boli ich celé zástupy. Zdalo sa, že zo slnka vychádza celá armáda mačiek. Obzrel sa. Späť k rakete. Mykol plecom. Začal kráčať ďalej. Odhodlane. V ústrety armáde mačiek. Neveril svojim očiam, ako rýchlo ho tie mačky dosiahli. Zastali. Aj on zastal. Zrazu si uvedomil, že všetky sú naprosto rovnaké. Zrazu si uvedomil že všetky sa podobajú na tú z kozmickej lode.

Poznamenal tíško:

"Ja som to vedel. Mačky už starým námorníkom prinášali smolu. Na každej lodi. Tobôž na kozmickej. Tam už vonkoncom nemajú čo robiť."

Ozvalo sa tak silné zamravčanie z tisícok hrdiel mačiek, že si musel zakryť uši. A zrazu boli pri ňom. Neskočili naňho. Iba po ňom išli. Dupali po ňom. A hoci sa bránil ako len vedel, neubránil sa. Mačky ho ušliapali.

BITKA

Thomas Miles sa dostal do toho mesta na tej čudnej planéte skoro ráno. Iný spoj nemal. Keď však pristával, bolo ešte všetko zavreté. Celé mesto naňho pôsobilo dojmom ospalosti a nečinnosti. Ale vedel, že čoskoro si tuná nájde nejakú zábavu aj on. Tá cestovná kancelária totiž zaručovala iba príchod do tohto mesta, ale nič viac. Ubytovanie si už musel nájsť sám. Uist'ovali ho však, že by to nemal byť žiaden problém, ale hoci sa nad tým počudoval, napokon iba mávol rukou. Nemal žiadne konkrétne plány. Bol len zvedavý na toto mesto. Veľa o ňom počul. Ale to, že bude v skorých ranných hodinách také mŕtve, to nepredpokladal. Blúmal po meste. Trocha ho zarážalo, že v žiadnom dome nesvieti jedno jediné svetlo.

Nesvietilo však ani len pouličné osvetlenie. Vrátil sa k letisku. Aj tam už však panovala tma. Všimol si, že za letiskom niečo hučí. Pobral sa za tým zvukom. V žiadnom prospekte sa nikde nedočítal, že by týmto mestom tiekla nejaká rieka a už vôbec nie takýto veľtok. Pozeral do temných vôd tej rieky. Mala zvláštnu zelenkastú farbu. A práve na tej farbe ho niečo ukľudňovalo. V ušiach mu zaznelo:

"Chcel si mať vzrušenie, teraz ho budeš mať nadostač! Nik sa mi neopovážil oponovať, neodvážiš sa teda ani ty!"

Rozhliadol sa, ale nikde nikoho nevidel. Z rieky sa vynorili dve dlhočízne ruky. Ruky z vody. Akoby boli posplietané z malých pramienkov vody. Sťa svalov. Načiahli sa po ňom. Cítil, že ho zovreli. Začal sa biť. Vzpieral sa dlho. Ale jeho ruky sa len zabárali do rúk z vody. Nič proti nim nevedel zmôcť. Napokon sa natoľko unavil, že poľavil vo svojej ostrážitosti. Obidve ruky mu siahli na hrdlo a stisli ho. Stlačili ho pod vodu.

V ušiach mu zaznelo:

"Nik si to so mnou nemôže rozdať. Každého zvládnem.

Nik so mnou nemôže súperiť."

Potom už nepočul vôbec nič. Utonul.

VŠEMOCNÝ

Erxaz hľadel zarazene pred seba. Vždy si vedel rady, ale tentoraz sa musel po prvý raz v živote rozhodnúť iba sám. Nie že by na to nebol zvyknutý. Stávalo sa mu to často. Dnes však išlo o rozhodnutie tak závažné, že váhal. Erxaz pozeral na planétu pod sebou. Mykol plecom. Vzdychol. Napokon poznamenal iba sám pre seba:

"Azda to bude to najrozumnejšie, čo musím spraviť. Hoci som ešte nikdy nič také neurobil. Nikdy som nikde nič neovplyvňoval. Ale okrem našej, ešte žiadna civilizácia s ktorou sme sa stretli, nebola až na takej vysokej úrovni ako tuná, hoci pre nás sa môžu zdať zaostalými."

Ešte chvíľu pozeral dole na tú zvláštnu modrú planétu. Opäť vzdychol. Potom sa však rozhodol. Sám sebe prikývol.

"Nuž, snád' mi raz budú d'akovať, snád' raz budú bohovať a nenávidieť ma za to. Som totiž všemocný."

Zasmial sa tomu poslednému slovu, ale plne si uvedomoval, že má pravdu. Mohol si dovoliť hocičo. Vedel, že teraz je už ich pánom on. Len on môže rozhodovať o osudoch tých všetkých tam dole. Iba rozmýšľal nad formou, akou im to dať najavo. A zrazu dostal nápad. Ťukol si do čela. Usmieval sa. A zrazu hovoril sám k sebe.

"Títo ľudia ešte nie sú na tak vysokej technickej úrovni aby mi uverili, že prichádzam niekde z vesmíru. Hoci ma snáď každý národ bude volať ináč, budem pre nich bohom."

Zasmial sa akoby sa maznal s tým slovom. Bohom, povedal tichšie. Sám sebe prikývol. Napokon dvihol hlavu.

"Áno, som ich Bohom všemohúcim, hoci mi dajú rôzne mená."

Už bol rozhodnutý. Už vedel, čo má urobiť. Už vedel, ako ovplyvní osudy nielen tých dole, ale aj osudy celých generácií, ktoré budú po nich nasledovať.

ONI PRIŠLI

Zrazu ich bola plná obloha. Boli ako malé meteority. A dopadali všade. Nikde však po nich neostávali žiadne jamy alebo krátery. Zdalo sa, že vždy tesne nad zemou sa akoby zahojdali a potom hladko dosadli. Spočiatku nikomu nevadili, ale ten dážď trval už celý týždeň a vlastne nimi bola posiatá už celá planéta. Boli všade. A neboli len a súšach. Hojdali sa aj na oceánoch. Takmer to vyzeralo ako keby sa na celom svete hojdal akýsi planktón. Až vtedy si ľudstvo začalo uvedomovať ich hrozbu. Každá vláda bojovala proti nim po svojom a svojimi prostriedkami. Žiadna však nebola úspešná. Napokon zvolali veľký summit. Mohol sa zúčastniť predstaviteľ každého štátu. A aj sa zúčastnil. Summit trval dlho a hoci na ňom vyhodnocovali výsledky úsilie každej jednotlivkej vlády, organizácie či inštitúcie, ktoré proti nim bojovali, vždy došli k rovnakému výsledku. Nulovému.

Nič proti nim nezaberalo. Boli nezničiteľní. Summit sa uzniesol, že na ne zaútočia všetci naraz. Ale, hoci vyskúšali spoločným úsilím všetko, čo mali k dispozícii, výsledok bol vždy rovnaký. Nulový.

Zvolali nový summit. Núdzový. Výsledkom celého summitu bolo však iba konštatovanie, že ľudstvo prehralo.

Niektoré štáty, tie menšie, už pomaly zanikali. Tá drobná chamrad' dusila už teraz všetko živé. Onedlho celá Zem vyhynula. Oni prišli. A zvíťazili.

ZAJATÝ VO VESMÍRE

Nik z tej cesty nemal veľkú radosť. Skôr sa jej každý bál. Ale tá cesta sa uskutočniť musela. Bolo treba tú raketu novej generácie vyskúšať. Už dávno však boli mimo známeho vesmíru. A už dávno aj stratili spojenie s kýmkoľvek, nielen so Zemou. A už dávno sa tá ich nová raketa nedala nijako ovládať. Letela vesmírom tak povediac voľným pádom a nik nevedel kde doletia, kde sa roztriešťa, kde raz skončia. Každý z nich už dávno všetko vzdal, hoci ešte vždy, či už zo zotrvačnosti alebo zo zmyslu pre povinnosť alebo čisto len z dôvodu rutiny svoju činnosť vykonával tak ako bol na to zvyknutý, hoci každý z nich si uvedomoval, že je to celkom zbytočné. Ale každý z nich si zároveň uvedomoval, že by azda zošalel, ak by svoju povinnú a rutinnú činnosť nevykonával.

A napokon tu predsa len zostala štipka nádeje. Nik nechcel podľahnúť celkovej apatii. Leteli vesmírom nevedno kam a stále sa tešili, že ešte vôbec letia, hoci všetko bolo už vlastne nefunkčné. Ale niečo ich predsa len rozčuľovalo všetkých. Nik z nich totiž neveril, že sa rútia vesmírom len tak. Každý z nich bol totiž presvedčený, že niečo ich niekde priťahuje, ale nik si nevedel vysvetliť čo. A každý z nich, hoci bol o tom do hĺbky srdca presvedčený, sa o tom bál hovoriť nahlas. Ale to, že sa ich pohyb zrazu zrýchlil, si uvedomili všetci naraz. Už videli, že ich priťahuje akási planéta. A čím viac sa k nej približovali, tým viac boli zarazení. Každý z nich bol totiž presvedčený, že tá planéta čo ich k sebe tak silno priťahuje, je ich vlastná rodná Zem. Každý z nich vkladal do počítača údaje o Zemi, ktoré poznal zo svojho odboru, ale žiaden z tých údajov nesúhlasil. Na ich prastarú Zem sa nehodil. Ale Zem sa približovala. Bezpečne pristáli, hoci žiaden z prístrojov na palube nefungoval. Otvorili poklop a vychádzali z rakety.

Nejakí ľudia im kráčali v ústrety. Zrejme akýsi uvítací výbor. Zostúpili po schodíkoch a zastali. Čakali, kým k nim dorazí malá skupinka uvítacieho výboru.

Uvedomili si to všetci naraz v okamihu, keď oproti nim zastala tá druhá skupinka. Boli to totiž oni sami.

"Tak to teda asi na Zemi nie sme." - poznamenal jeden z tých, čo práve vystúpil z rakety.

"Musíme sa však s nimi zvítať." - dodal.

Vykročili im v ústrety.

FIGÚRKY

Bolo to už nesmierne dávno, čo sa sem dostali. Bolo to už strašne dávno, čo prileteli. Odkiaľsi z vesmíru. Ale nik z nich si už dávno nepamätal, odkiaľ. Teraz tu boli ľudia. Vykopávali a vyhrabávali ich jedného po druhom. Veľmi opatrne a veľmi starostlivo. A tí čo ich vyhrabávali, nevychádzali z údivu. Tých hlinených figúrok bolo všade neúrekom. A každá bola iná. Vedci si nad nimi lámali hlavy, ale vysvetlenie nájsť nevedeli. Až vtedy bol čírou náhodou jeden z vedcov pri tom, keď vykopali jednu hlinenú figúrku. Podobala sa presne naňho. Dlho ju držal v ruke a váhal, čo s ňou urobiť. Ani sám nevedel ako sa mu to podarilo, lebo sa to doposiaľ nepodarilo nikomu, ale zrazu niečo cvaklo a vo vzduchu sa objavil obraz. Na svoje veľké prekvapenie sledoval priebeh svojho života.

Prebiehali pred ním všetky závažnejšie aj menej závažné udalosti z jeho života. V rýchlom slede. A zdalo sa mu, že sú chronologicky zoradené. Keď sa tento zvláštny záznam skončil, na okamih akoby visela vo vzduchu tma. Potom sa obraz bez rámu opäť rozsvietil. Vedec sa okolo seba rozhladol. Bol sám. Sám s tým zvláštnym obrazom. Vo vzduchu bola teraz akási zvláštna bytosť. Vzdialene sa podobala na človeka. Na nesmierne ošklivého a zhrbeného človeka. Chvíľu na seba pozerali, napokon ten zvláštny človek prehovoril v jeho vlastnom jazyku: "Vitaj, asi si to neuvedomuješ, ale raz budeš mojou kópiou. Po tom nešťastí čo sa ti prihodí. Ale vy všetci ste vlastne naše kópie. Keď sme sem prišli, bola Zem pustá, bez ľudí, a tak nám naša vláda dala príkaz, aby sme na tejto planéte zreprodukovali celú históriu našej planéty, vrátane všetkých jej obyvateľov. Vy všetci, od čias kedy sa na tejto planéte objavil prvý človek, ste našimi kópiami. Tí všetci čo tu žili, žijú a ešte len budú žiť, sú kópiami tých, čo jestvovali, jestvujú a ešte len budú

jestvovať na našej planéte. Ale vy tu máte celkom inú atmosféru, a tak bolo treba vytvoriť ľudí nového typu. U vás by ľudia z hlíny neprežili. A hoci si nič z toho, čo som ti teraz tu porozprával nebudeš pamätať, už navždy ti bude rezonovať v mysli, že Zem bola kedysi pustá, bez ľudí."

Obraz sa rozplynul. Vedec stál bezradne s figúrkou v ruke. Nič si nepamätal.